DEN RØDE KRIG

Ungsocialistisk Organ

Nr. 11.	20 Øre pr. Nr. I Udlandet 20 Øre.	November 1920.	200 Øre aarlig. I Provinsen 225 Øre.	3. Aargang.

Italien i den sociale Kamps Tegn.

En af de mærkeligste og fra et Arbejdersynspunkt mest beundringsværdige Foreteelser, der har fundet Sted i den Gæringstid, som hele Verden nu befinder sig i, er mægtelig den italienske Revolutionsbevægelse, og det paa Grund af dens særegne Karakter. De italienske Arbejdere har gaaet den sociale Revolutions lige Vej, ved Erobringen af Fabrikerne, Værksteerne, kort sagt, ved Erobringen af Produktionsmidlerne og Jorden, den hvilket Friheden bestandigt arbliver et tomt Begreb.

Bønderne har paa flere Steder get Fevdalherrernes Ejendomme i esiddelse. Ifølge Daily Herald af . Septb. meddeles sensationelle yheder fra Sicilien angaaende Beættelsen af Fevdalgodserne. I Provinsen Trapani marcherede mere end 100,000 Bønder fra alle Kanter med flyvende Faner af Sted, for at bemægtige sig Jorden, ligesaa i Burgia Rogusa og Civila Castelano. Man regner, at de tagne Ejdomme beløber sig til et Antal 20. Bevægelsen er saa uimodaaelig, at Politiet ikke tør gribe d.

Husene tages i Besiddelse.

Husene synes at have haft same Skæbne. Det begyndte i Rom, redte sig til Milano, siden videre Neapel. Iflg. La Bataille lader et dog til, at Politiet har grebet d der. Denne Avis meddeler følende: Efter Fabrikerne og Jorden nes Turen at være kommen til tomme Huse. I flere italienske er har de forurettede taget de mme Huse i Besiddelse. Men ihet har skredet ind, ladet Hue tomme og har grebet til strenForholdsregler for at hindre Genlse af Forsøget. Paa nogle Ster har Lejerne ikke betalt Husleje Værterne, men til et dertil opet Arbejdsraad. Sporvejsindkomne er paa en Del Steder overet til Metalarbejderne. Solidaren blandt Arbejderne har været rslaaet og har vakt Beundring.

Fabriker og Firmaer, som har eglet at levere Raamateriale og dre Nødvendighedsartikler, er tagne af de derværende Arbejdere, som saa selv har leveret de fornødne Materialer. Jernbanemændene besluttede, at Transport, det være sig af Soldater eller Krigsmateriel, som skulde anvendes mod Arbejderne, ikke skulde komme frem. Desuden samlede de Raamaterialer, hvor som helst de kunne komme over dem, og tilstillede Metalarbejderne dem.

Dette vidner om en lysende Solidaritet, som har vist, hvad Arbejderne formaa, naar de slutte op ved hverandres Side i fælles Kamp mod Udsugerklassen. Et bemærkelsesværdigt Forhold er det, at Arbejderne har handlet med en saa enorm Hurtighed, at Myndighederne har staaet fuldstændig lamslaaede over for Bevægelsen og ikke har formaaet at gribe ind. Regeringen forklarede tilmed i et Tilfælde i Stridens Begyndelse, at dens Opgave kun var at holde Orden paa Gaderne, og hvis Fabriksejerne ønskede Fabrikerne tilbage, saa maatte de forsøge dette ad juridisk Vej.

Hvorledes Striden opkom.

Et Tilbageblik paa Striden kan maaske være af Interesse. Materialet er hentet fra Daily Herald, La Bataille og Der Syndikalist.

Det var Metalarbejdernes unge Generalsekretær Bruno Buozzi, som udarbejdede den storslaaede Slagplan, hvorefter Metalarbejderne har udført deres Kamp, hvis Resultat er blevet saa betydningsfuldt.

Da Arbejdsgiverne først afslog Metalarbejdernes Krav, raadede Buozzi og hans Komité dem til, ikke at udføre noget Overarbejde udover den normale otte Timers Dag. Da et yderligere Krav til Arbejdsgiverne om at overveje deres Ansvar, blev foragteligt overhørt, tilraadede Buozzi eftertrykkeligere en Form for direkte Aktion, nemlig Obstruktion ved en nøje Opfyldelse af Reglementerne.

Alle Fabriksregler, forordnede af Landets Lov, men hidtil overhørte af Arbejderne, blev nu strengt iagttagne af Arbejderne. Man nægtede at arbejde uden Ansigtmasker, foreskrevne af Regeringen for visse Fabriker.

Maskiner, som ved lang Forsømmelse var blevne farlige at anvende, toges ikke i Brug, førend de nødvendige Reparationer var gjorte. Hver lille Smaating af Fabriksordenen, som man kunde paapege, blev overholdt.

Arbejdskøberne erklærer Lockout, og Arbejderne svarer med at bemægtige sig Fabrikerne.

Til sidst besluttede de store Romeoværkers Direktører i Milano at lockoute Arbejderne. Da disse indfandt sig en Morgen, fandt de Portene laaste og bevogtede af Tropper med Maskingeværer. De stod dog ikke raadvilde, men hurtige til Handling, en Handling som er enestaaende i den internationale Klassekamps Historie. Cyklebud sendtes med hemmelig Ordre til alle Etablissementer indenfor Metalindustrien i Milanodistriktet og Telegrammer til alle andre Distrikter i Italien. Og da om Aftenen den Dag, Fabrikspiberne forkyndte Arbejdstidens Ophør, da blev Arbejderne tilbage i Fabrikerne og laaste

Han der skal forsvare
Kongen og Tronen
Kapitalismen og Pengesækken.
Præsten og Kirken.

Portene, og lock-outede saaledes de Herrer Arbejdsgivere.

Lignende Forholdsregler greb man til i Rom, Genua, Turin og andre store Industricentrer, og snart var alle metallurgiske og tilhørende Etablissementer i Arbejdernes Hænder. Hver Arbejdsplads bevogtes af røde Tropper. Paa Fabrikernes Tage og Skorstene vajer nu de røde og sorte Faner som Tegn paa, at det er Arbejderne, som behersker Situationen. Fabrikerne er nu ikke blot og bart Arbejdspladser, de bliver nu Arbejdernes Hjem og Fæstning for deres erobrede Frihed.

Om Søndagen modtog de Besøg af Slægt og Venner, med hvem de tilbragte Fritiden. Mange Arbejdere, som saa det sandsynlige i, at de maatte forblive længe indelukkede i Fabrikkerne, havde haft den Omtanke, at medtage rigelige Levnedsmidler. Ligeledes erklærede Landarbejderforbundet straks, at det vilde sørge for, at Arbejderne ikke led Mangel paa Næringsmidler. Efter Besættelsen begyndte Arbejderne at befæste Fabrikerne og frivillig at melde sig til Vagttjeneste. En nøje Kontrol over ind- og udgaaende ved Portene blev opretholdt. Den administrerende Del af Fabrikernes Personale isoleredes, ligeledes Formænd, Ingeniører og Mekanikere. Alle disse beholdt man som Gidsler. Da Okkupationen var fuldbyrdet, blev de frigivne af Arbejdernes Komitéer. I mange Fabriker gjorde de for øvrigt fælles Sag med Arbejderne. En Del af dem krævede Garantier af Arbejderne, inden de gik til deres Pladser; de som stillede sig i Opposition, lod man frit gaa, en Del af dem vendte senere tilbage til deres resp. Pladser.

Arbejdskøberne anraaber Regeringen om Hjælp.

Arbejdsgiverne traadte sammen og fremførte deres Sag for Byens Præfekt, som svarede, at han straks skulde indhente Instruktioner fra Rom. De fik nu at føle, at Lockouten ved Romeoværkerne var et stort Misgreb. Det er selvfølgeligt, at Kapitalisterne maa anraabe Staten — deres Skytshelgen — om Hjælp i Form af militært Indgreb. Men denne Gang syntes Skytshelgenen at vende det døve Øre til. Den indtog en Holdning som en, der undersøger Stillingen, inden han gør et Angreb. Regeringen syntes da at have forstaaet, at dens Mellemkomst vilde bringe hele Proletariatets Solidaritet paa Metalarbejdernes Side. Den lod tilmed en Del Politimænd fængsle, som havde brugt Vaaben trods Instruktionerne.

Da Arbejdsgiverne bestormede Regeringen om at gribe ind, lod den socialistiske Rigsdagsgruppe udslynge en Appel til Arbejderne, som sluttede med disse Ord: „Vi er i fuld Overensstemmelse med Metalarbejderne, som kæmper for sig selv og for alle Arbejdere. Ved den ringeste Provokation fra Myndighedernes Side til Støtte for Arbejdsgiverne, maa vi svare med at bemægtige os alle Fabriker til Forsvar for eders Ret".

Ved Tærskelen til Revolutionen.

Det var 400,000 Metalarbejdere, som blev indviklede i Striden, fordelte paa over 2000 Arbejdspladser. Den 9. Septb. skriver Daily Heralds specielle Korrespondent følgende: „To Ting kan hænde naar som helst i Italien: En af dem er Revolutionen med Blodsudgydelse, og den anden, men mindre sandsynlige: En industriel Revolution uden Blodsudgydelse.

Den fremgangsrige Besættelse af alle Jernstøberier og Metalværker i Italien har gjort een af dem uundgaaelig. Hver eneste af de erobrede Arbejdspladser er nu et befæstet revolutionært Centrum og Forsvarsblokhus med høje Volde rundt om, bemandede med røde Vagter med Geværer og Haandgranater. Der findes over 2000 saadanne Blokhuse; paa dem alle vajer den røde Fane, og der findes 400,000 Metalarbejdere, af hvilke mange har Geværer, parate til at forsvare sig. Det vil blive den vanskeligste Sag i Verden, at fratage dem det Produktionsmaskineri, de nu besidder. Hele det industrielle Italien er nu et eneste stort Krudtmagasin med 2000 glødende Oprørsbaal, som naar som helst kan slaa ud i Flammer.

C. G. T. overtager Ledelsen af Striden.

Den 12. Septbr. afholdt C. G. T. — den italienske Landsorganisation og Socialistpartiet en Konference for at tage Stillingen i Overvejelse Den blev holdt i Milano. 500 delegerede var til Stede, repræsenterende alle Arbejderorganisationer i Italien. Paa denne Kongres vedtog C. G. T. at overtage Ansvaret og Ledelsen af Konflikten. Kongressen tog den for den italienske Arbejderbevægelse historiske Beslutning:

Fagforeningernes Kontrol over Værksteder og Fabriker og til Slut selve Industriens Socialisering.

Metalarbejderne opfordrede desuden til at koncentrere alle deres Kræfter paa at hævde den strategiske Stilling, de allerede indehavde. Den foran nævnte Buozzi ytrede følgende paa denne Kongres: „Da vi begyndte Obstruktionen, vilde vi have ladet os nøje med økonomiske Fordele, men de behandlede os med Haan. Da vi besatte Fabrikerne, tilbød Arbejdsgiverne de Indrømmelser, vi havde krævet i Begyndelsen. Men da var det allerede for sent. Ophidselsen raader nu overalt, og en almindelig Løsning er ikke længere mulig. Arbejderne kan nu ikke afgive Fabrikerne, førend deres Liv og Fremtid er garanteret".

Medens Kongressen afholdtes, bredte Bevægelsen sig. De tre store Etablissementer, English Hutschinson, Tyre Company erobredes. Arbejderne gav her tre Fløjt fra Fabrikspiberne, som Tegn paa, at de var i deres Hænder, hvoretter de udelukkede Arbejdsgiverne. Det samme skete med Pirelli Compagniet, som sysselsætter 10,000 Arbejdere og er et af de mest moderne Værker i Italien, samt Fiatværkerne med 20,000 Arbejdere.

Et bemærkelsesværdigt Forhold er, at Arbejderne driver Værkerne med stor Villighed. Denne Villighed har resulteret i en stærk Forøgelse af Produktionen. I Fiatværkerne blev oprettet en teknisk og kommerciel Komite med den Opgave at sælge de færdige Produkter. Denne Komite er sammensat af de mest fremragende Dygtigheder indenfor Industrien.

(Syndikalisten). *Frato.*

Knus den organiserede Militærmagt.

I Midtpunktet af de sociale Brydninger rejser sig et Spørgsmaal af vital Betydning og kræver at blive behandlet, ikke som et Spørgsmaal i forbigaaende, men som en af de store Hovedaarer der pulserer gennem det moderne Samfund. Det er det organiserede Militærvæsen.

Oprindelig er Militærvæsenet en Krigerkaste, dannet paa Grundlag af Ekspansionslysten hos de forskellige Folkestammer, til Angreb eller Forsvar. Lidt efter lidt udviklet til at blive en aktiv Institution indenfor Samfundslivet, er den nu det ultima ratio som den herskende Klasse i sidste Instans har ved Haanden mod dem i Samfundet der ubønhørlig vil omsætte Socialismen i Handling.

Meget faa er de der tror, at Militarismen er tænkt alene som et Forsvar mod „Fjenden" paa den anden Side Grænsen. Og under den store Verdenskrig 1914—1918 gjordes jo den Mening gældende, at efter denne Udladning maatte der følge en Afvæbning, ikke blot en Indskrænkning af Militarismen. Man var klar over den Fond af Vanvid som de staaende Hære repræsenterede i det moderne Samfund. Skulde dette virkelig være Folkenes, Fredens, Kulturens Forsvar, denne Bestiale, som myrdede, skændede al Landenes Ungdom? Vovede man endnu at sige at denne bundløst skidne Institution, hvis hele Opgave gaar ud paa Menneskemord, er det moderne Samfunds Kulturbeskytter? Vilde et eneste Menneske efter Krigen tolerere denne organiserede Pest?

* * *

Jeg ved ikke hvad jeg skal svare paa disse Spørgsmaal Men det ser ud til, hvad man forresten kunde tænke sig, at Klasseinteressen er stærkere end Modvillien mod den Menneske- og Kulturdræber der kaldes Militarisme.

Blandt de revolutionære Arbejdere har man regnet med at det vilde være i Kapitaliststatens Interesse at afskaffe de staaende Hære og eventuelt indføre Sikringskorps bestaaende af paalidelige og velbetalte Borgersønner eller Slavesjæle blandt Arbejderne som lod sig købe for Penge. Udfra denne Forudsætning har man taget til Orde mod f. Eks. Militærnægternes konsekvente Kamp mod Militarismen.

Det synes mig dog i altfor høj Grad at være at overlade sin Skæbne i en tænkt „Udviklings" Hænder.

Samtidig er der udefra kommet et nyt Pust til Ilden gennem de røde Hære i Rusland, som har ført mange saakaldte Bolsjeviker i Skandinavien til en forandre[…] tisk" Opfattelse af Spørg[…] Militarisme. Rent teoreti[…] jeg dog ikke her er nogen […] ning til at forandre Sta[…] Hvad der foregaar i Ru[…] praktisk set, at et politisk […] rium forsvarer sit Omraade […] politiske Former under h[…] bygningen af Samfundet […] ikke mer, heller ikke mind[…] det tidligere har været […] mellem de kapitalistiske Sta[…] man nøjere undersøge F[…] skal man finde, efter O[…] fra Rusland, at 90 % af […] Hær bestaar af Bønder, og […] tivet hvorfor Bønderne slaa[…] at de er klare over, at de […] heder til Jorden som de […] hvervet under det nye […] ligger det i deres egen Inter[…] forsvare.

Hvis man skulde dømme […] antimilitære Spørgsmaal udfra […] tionen saadan som den nu […] sig, især med Hensyn til R[…] er det en absolut Nødve[…] endnu kraftigere at tage […] den antimilitære Agitation.

Jeg skal anføre nogle af S[…] punkter, der taler for de[…] jeg ved at alle „Parti-Soc[…] vil finde Resonnementet d[…] thi for dem gælder nemlig […] andre Midler end de der ka[…] Partiet frem til Regeringsm[…] de *kan* altsaa ikke være A[…] tarister, de maa forudsætte e[…] sat Byggen paa Militærmagt […] kunne erobre Regeringsmagte[…] bevare denne.

Først og fremmest: Hvad er M[…] tarisme, hvoraf bestaar den? S[…] vidt jeg ved, er Militarisme […] Stridsorganisation opbygget […] rent centralistiske Principper, […] Disciplin og Kadaverlydighed.

I de kapitalistiske Lande d[…] denne Institution af Folk i[…] skellige Lejre, man har Ret […] antage, for Størstedelen af Arb[…] klassens Sønner. I dette sidst[…] vi bidt os fast under de […] Aars Agitation Men sik[…] tilstrækkeligt. Her i Danma[…] har den revolutionære Bev[…] Kræfter og Interesse paa dett[…] raade gaaet med til at st[…] kække unge Kammerater, de[…] deres personlige Indsats har […] Mulighed for en Desorgan[…] af Hæren. Men samtidig m[…] ligge i vor Interesse, som r[…] tionære Arbejdere, i større R[…] vidde at føre Kampen ind […] dens egen Lejr. Man har […] talt om „Soldatpengene" s[…] Middel. Og den Vej som h[…] anvises, maa betrædes. Vi m[…] Forbindelse med de unge 2[…] aarige, der indkaldes og e[…] mer Ordren, at møde „un[…] nerne". Her er en Opga[…] frisindede økonomiske O[…] tioner at tage sig at de un[…] som tilhører deres Fag-O[…] gøre en Begyndelse. Ved […] pelige Midler at vedligeh[…] bindelsen, kan man alene […] denne Elitegruppe, og ved […] dem Agitationsmidler, danne et […] Agitatorkorps og Oplysni[…] som man stadig kan regne med […] gennem hvilket den opløsende […] kan spredes videre. Naar „[…] Socialisterne" mener, at „Sold[…]

...reningen" kun bør have den Opgave at virke for en Overtagelse af den militære Institution til Fordel for en „revolutionær Regering", saa er det et Spild af Kræfter, som man som Syndikalist ikke kan godkende. Selvfølgelig bør Arbejderorganisationerne have Mulighed for gennem disse Foreninger at skaffe sig Oplysning om de Foranstaltninger som fra militær Side gøres, Oplysninger, som ved Arbejdernes Fremstød for at erobre Produktionsmidlerne kan have stor Betydning. Men Virksomheden indenfor Hæren bør være af nedbrydende Karakter, bør have til Opgave at forhindre Militærets Benyttelse mod Arbejderne.

Altfor ensidig har man imidlertid betragtet Militæret som „en Stat i Staten" uden Forbindelse med de øvrige Faktorer i Samfundet. Og endda er Militarismens Akilleshæl, dets Svaghedskilde, at finde udenfor selve Institutionen. Lloyd Georges fortvivlede Raab under Verdenskrigen: „Kul, Kul" lærer os noget om dette.

Militæret er nemlig farligt nærmest gennem de Midler hvormed dets Strid føres. Det Bly det sender ud over Arbejderne lammer eller dræber sin Kontrapart. Men hvem tilvirker dette Bly? Hvem producerer de Vaaben som Militæret benytter? Hvem transporterer Soldater og Vaaben fra Sted til Sted? Hvem forsyner Militæret med de nødvendige Levnedsmidler? Arbejderne naturligvis! Arbejderne og ikke andre. Det samme gælder de borgerlige Korps, som tænkes dannet, hvis man ikke stoler paa Militæret. En **kraftig, maalbevidst Arbejderorganisation kan kvæle deres Muligheder til at virke.**

En af de Handlinger de italienske Arbejdere som lockoutede Arbejdskøberne, foretog sig, var at forsikre sig om Ammunitionsdepoterne. Og deres Kammerater ved Jernbanen nægtede at transportere Soldater til det Sted hvor Arbejderne foretog Ekspropriationer.

Alt dette lærer os, at vi ikke blot **i den sociale Revolutions Interesse maa fortsætte vor antimilitære** Propaganda, men at vi maa udvide den i hele dens Konsekvens. For at svække og knække Militarismen er det ikke tilstrækkeligt at agitere blandt de Værnepligtige, men den antimilitære Kampagne maa føres ind blandt alle de Arbejdere, der staar som direkte Opretholdere af Militarismen. Derved afskærer man dens Livsnerve.

Hvad vilde det ikke betyde for Rusland, at Vest-Europas Arbejdere kunde forhindre al Vaaben- og Mandskabs Transport til den kapitalistiske Front. Dette burde allerede være en Virkelighed, og det er en positiv Opgave som alle revolutionære Arbejdere maa samles om. I denne Retning bør en syndikalistisk Kamporganisation arbejde.

Ungsocialisternes Opgave kan ikke være nogen anden end at med alle Midler virke for at knuse den organiserede Militærmagt.

En udvidet antimilitær Agitation, som tager Sigte paa at træffe alle de unge Mænd der ikke nægter at være Soldater, det er en Opgave som alle revolutionære Arbejdere kan og maa samles om. Men det er ikke nok. Vi maa føre Spørgsmaalet om Militarismens Knusning ind i Fagforeningerne, i de økonomiske Kampdorganisationer, thi her har vi de største Muligheder, og naar de største positive Resultater i vor Kamp mod Kapitalismen og den organiserede Voldsmagt.

Ind i de ungsocialistiske Organisationer og lad os i Fællesskab drøfte og føre denne Agitation ud i Livet.

Ungsocialist.

Anarkismen og Revolutionen.

Af
Erich Mühsam,
Straffefange i Ansbach.

Det er Kammeraterne bekendt, at Revolutionen ført ud i Praksis har bibragt mig Anskuelser, der ikke paa alle Omraader stemmer overens med dem, Anarkisterne almindeligvis lægger deres Holdning an efter, og af den Grund har jeg maattet tage mod mange Grovheder; ja, der er endog dem, som allerede behandler mig som en skinbarlig Renegat.

For et Aar siden gjorde jeg, som Kammeraterne sikkert husker, ved min Indtræden i det kommunistiske Parti et Forsøg paa at udvide dette til et Samlingssted for alle revolutionære Kommunister og at bevæge Anarkisterne til at anerkende bestemte revolutionære Metoder, som lader sig karakterisere ved Navnet bolsjevikiske; kort sagt: at forene de revolutionære Marxister og Bakunins Tilhængere til en sluttet Kampfront. Jeg erklærede straks dengang, at det udelukkende drejede sig om et Forsøg, og at jeg, hvis det mislykkedes, selvfølgelig øjeblikkelig atter vilde træde ud af Partiet. K. D. P.s Læresætninger belærte mig allerede 6 Uger derefter om, at man her slet ikke har til Hensigt at slaa Dørene til venstre op paa vid Gab, og laase dem til højre solidt, men at man tværtimod rakte efter alle socialdemokratiske Halvheder (Parlamentarismus, Fagforeningscentralisme, Deltagelse i legale Raadsforfalskninger o s.v.) og kun vilde udfolde fuld Energi mod konsekvente Revolutionære. Saa stod jeg altsaa igen udenfor, en Erfaring rigere og — som jeg klart maatte indprente velmenende Kritikere — uden at tillægge de Forsøg den allerringeste Betydning, som blev gjort paa at faa Partikommunisternes oppurtunistiske Ubrugelighed til at træde endnu kraftigere frem for Dagen.

Det, at den kommunistiske Internationales II. Kongres i Moskva med en forbløffende rask Vending mod højre kan skille sig fra Antiparlamentarikere, Syndikalister, Føderalister, Antiautoritære af enhver Art, er meget kedeligt, saa meget mere som Eksekutivkomiteen tidligere udtrykkeligt har proklameret Enhed for alle Revolutionære, som tilstræber Kommunismens Indførelse med Raadsdiktaturet som Gennemgangsled. Men der er ikke noget at gøre ved det. Moskva har, idet de følger Heidelbergs Eksempel, erklæret den Taktik, venstre Fløj af de uafhængige Socialdemokrater anvender, som eneste bestemmende for Tilslutningen til 3. Internationale, og til Gengæld kun forlangt af U. S. P. at de skulde skille sig fra den kompromitterede højre Fløj, samt antage Navn og ydre Organisation fra det kommunistiske Parti, som er traadt over til dem. Det andet er indre Partianliggende, som vi ikke behøver at interessere os for.

For os er Stolen bleven stillet for Døren. Det er ikke blamerende. Det gjorde ogsaa 1. Internationale med Bakunin, Guillaume e. l., og 2. paa Londonerkongressen med Anarkisterne og Antiparlamentarikerne. Kun er Linien tegnet saa meget skarpere, end hvis vi selv paa Forhaand havde trukket os tilbage.

Det vilde være urigtigt, hvis man nu triumferende vilde foreholde mig og de Anarkister, der ligesom jeg har erkendt Bolsjevismen som den af Forholdene udsprungne Kampmetode: vi har jo altid sagt, at Proletariatets Diktatur, Arbejderklassens Bevæbning, kort sagt Bolsjevismen aldrig kan føre til Kommunismen! Det er altsaa bevist, at kun den økonomiske Kamp, Generalstrejken og den direkte Aktion med økonomiske Midler kan føre til Maalet.

Naar jeg nu videre anvender Ordet Bolsjevisme paa de Retningslinier, jeg nu vil undersøge, saa lader jeg ude af Betragtning Bolsjevikernes nuværende Politik, og tager det kun i den Betydning, Begrebets store teoretiske Fortolker, Lenin, oprindelig har givet det i sit Skrift „Staat und Revolution". Derefter betyder Bolsjevismen Kampen for fuldstændig at knuse Staten og for at erstatte den med det kommunistiske Samfund ved Hjælp af det fra neden opbyggede Raadssystem, som giver det arbejdende Folk diktatorisk Myndighed og absolut Magtfuldkommenhed baade lovgivende og udøvende. Denne Metodes Slægtskab med Bakunins, ja deres absolute Samhørighed har jeg bevist Punkt for Punkt i et særligt Skrift, som jeg stadig haaber at kuune sprede for Offentligheden i nær Fremtid.

Anarkisternes Forkastelse af Proletariatets Diktatur begrunder man altid kun med, at ogsaa dette maa virkeliggøres paa den Maade, at nogle faa Personer eller en enkelt Mand bliver Diktatorer eller Diktator.

Saaledes var det gamle Socialdemokratis Krav sikkert ogsaa ment, og Moskwa Beslutningerne erstatter jo tydelig nok Proletariatets Diktatur med Partidiktaturet. Men en falsk Fortolkning og en falsk Anvendelse af et Princip beviser intet mod Princippet i sig selv. Hvorledes de russiske Kommunister naar til deres Forvridning af Begrebet er et Spørgsmaal, der hører under Psykologiens Gebet. Den uhørt haarde Kamp, som de har været tvunget ind i for at forsvare Revolutionen, har tvunget dem til en Række Forholdsregler, hvor de maatte ofre revolutionære Grundsætninger. Saalænge det russiske Proletariat endnu staar midt i sit heroiske Modværge mod de internationale kontrarevolutionære Intriger og Voldsangreb, vilde det være i høj Grad ubilligt, hvis man udefra gouvernantemæssigt vilde have det til at forpligte sig til at holde sig indenfor bestemte Former. At Radek og Sinowjew desuagtet i Moskva maatte ønske at tvinge Proletariatet i alle Lande til almengyldigt at indsætte og underordne sig et Partidiktatur i Stedet for et Raadsdikdatur lader sig paa den ene Side forklare af Menneskers Hang til at trække Paraleller og almindeliggøre sine egne Erfaringer paa alle Lag og alle Mennesker, for det andet ved 3. Internationales Underkastelse under de tidligere venstre Socialdemokraters Metoder, hvorved de ogsaa har overtaget deres Opfattelse af Proletariatets Diktatur.

Men dersom man ved Begrebet kun forstaar „Al Magt til Raadene", er der selv fra det uforsonligste anarkistiske Standpunkt intet som helst at indvende. Fra anarkistisk Side vil det da vel ikke blive bestridt, at — som Lenin ogsaa har gjort opmærksom paa — Forfatningen i enhver borgerlig Stat fremviser Kapitalistklassens Diktatur over Proletariatet. „Staten er de Besiddendes Redskab", siger Engels, og om denne Opfattelse har der aldrig bestaaet nogen Uoverensstemmelse mellem Marxister og Anarkister. Tværtimod har netop Anarkisterne udlet den „demokratiske" Optælling af Stemmer, der skal være betegnende for Arbejdsgivere og Arbejderes Ligeberettigelse, og har betonet, at der ikke kan bestaa nogen Lighed, saalænge den ene Part sidder inde med alle Midler til Propagandaen og tillige til eventuel voldelig Opretholdelse af den politiske Magt.

Det gælder altsaa om at bryde de Besiddendes Diktatur. Tidligere har der blandt Anarkisterne aldrig været Uenighed om, at Revolutionen er Midlet dertil. Men siden Revolutionen har vist sig, er mange Anarkister blevet grebet af et mærkværdigt Snerpi. Naar det er eller andet Sted handles revolutionært, hedder det: Stands, du modarbejder Frihedens Grundsætninger, Individets Selvstyre, Afskaffelsen af Magtdømmet! Ja. Død og Pine, er Revolution da Frihed? Er Revolution ikke netop det mod satte af Frihed. Nemlig Kampen paa Liv og Død mellem to fjendtlige Principer? Det er ligefrem forfærdende hvilket Overmaal af Barnlighed, der i disse Dage ofte træder frem i de anarkistiske Polemiker. Man siger: De som ikke vil arbejde skal heller ikke spise. Arbejderne har Produktionsmidlerne i deres Haand. De maa saa simpelthen — efter Generalstrejkedagene, som paa en mystisk Maade vil faa Kapitalisterne til at trække sig tilbage — benytte dem for egen Regning og ikke give Snylterne nogle Varer. Saa har de opnaaet, at kun de har noget at leve af, som

(Forts. Side 6)

*) Mühsam sidder paa 2. Aar i Fængsel, dømt til 15 Aars haardt Fængsel

Red.

Alarm!

For den, der elsker teoretisk Klarhed, som elsker at trække bestemte Hovedlinier op, er en Tid, som den vi nu lever i, af stor Interesse.

Ingensinde har Menneskene været stillet overfor større Opgaver end nu, heller aldrig har vi haft større Muligheder for ret at bedømme, hvorhen Vejene fører, som vi betræder i vor Kamp for social og individuel Frihed. Peter Krapotkin har i sin Bog „Anarkisme og moderne Videnskab" trukket op de to Linier mellem hvilke den samfundsmæssige Udvikling løber, de to Linier, som karakteriserer den sociale Udvikling: *Centralisme* paa den ene Side, som har været og er, ogsaa indenfor Arbejderbevægelsen, alle Herskertypers Ideal, og for at bruge et moderne Udtryk: *Føderalisme* paa den anden Side.

•

Nu banker Revolutionen paa vor Dør. I Rusland kæmper Millioner Mennesker for en ny Orden. I Vest-Europa splittes den gamle økonomiske Orden, som en Følge af de fortvivlede Forhold, Verdenskrigen har skabt. Midt i hele dette Kaos staar Opbyggerne og Bærerne af det ny, Arbejderklassen, tvivlraadig om *hvordan* man skal tage fat, og ude blandt Arbejderne driver Raadgivere med forskellige Patenter, gamle og nye saadanne, og søger at hverve Tilhængere for deres Opfattelse.

•

Staar vi overfor en Opløsning af de gamle Samfundsformer? Ja, derom behøver der ikke at være to Meninger. Meningerne skilles paa et andet Punkt: Hvordan skal man gribe an for mest effektivt at faa en gennemgribende Forandring. Skal vi gribe fat i Tøjlene nu og begynde at bygge for en ny Stat, en „socialistisk Stat", som alle Dages Socialdemokrater har talt for, som vore Dages Bolsjeviker taler for, eller skal vi, for at komme uden om den idiotiske Magtcentralisering, som følger med at lægge alt Samfundsliv under Staten, maalbevidst fortsætte den økonomiske Opløsningsproces, som vi er inde i, og som maa føre til det kapitalistiske Systems Undergang?

•

De indre Kræfter, der altid har virket irriterende og opløsende i det økonomiske System som er Kapitalismen, er i denne Tid i endnu stærkere Virksomhed. Naar f. Eks. Socialdemokraterne taler om den Masse Mennesker, der er beskæftigede ved Produktionsapparatet i Rusland, som en Følge af det centralistiske System, saa er det ikke bedre i Vest-Europa. Fordel alle de arbejdsløse, der nu er henvist til at tære paa de skabte Værdier, tæl med alle de kontrollerende Institutioner, som nu er en Nødvendighed for at Lønsystemet skal virke, regn med den idiotiske Orden, der bestaar for at fordele Produkterne, (mindst 1 af 4 kan siges at deltage i Fordelingen), og vi vil finde, at paa det Punkt er vi ikke bedre, man snarere daarligere stillede, under det System, vi lever i.

•

Disse Tilstande, som er en uhyggeligt virkende Følgesygdom i det kapitalistiske Samfund, som har forværret sig gennem Verdenskrigen, har vakt Fremdriftskræfter til Live indenfor Samfundet i uanet Grad, Kræfter, som arbejder i den Retning, som de bedste blandt Arbejderne stiler mod. Mange er de, der mistrøster og peger paa Arbejdernes Ligegyldighed. Javel, den er stor, og der skal store Begivenheder til for at vække deres Initiativkraft. Men det er en klog Regel at maale Resultaterne efter det Indtryk de har gjort paa Modstanderne, paa Kapitalisterne.

•

Arbejdskøberne frygter de Tilstande, vi nu er paa March imod. Som kloge Taktikere har f. Eks. Arbejdskøberne her i Danmark raabt op om, at nu maatte Arbejdernes uforskammede Krav standses, ja Arbejderne maa give fra sig en Del af de Fordele, de har tilkæmpet sig. Men samtidig strækker Arbejdskøberne den anden Haand ud, for at se om det ikke var en Vej at komme igennem Ufredstilstandene ved illusorisk at give Arbejderne Medbestemmelsesret over Produktionen.

•

Hvorfor er nu den revolutionære Minoritet blandt Arbejderne ikke vaagen for denne Situation, her aabner sig? Det er godt og vel, at vi stirrer paa Rusland, men nogen Hjælp derfra kan vi ikke vente, det burde enhver fornuftig revolutionær kunde sige sig selv. Jeg ved nok, at mange Ravnekrogs-Revolutionære under Ruslands store Sejrstog i Polen, gik og ventede paa, at nu var Revolutionen nærforestaaende i Danmark; naar de russiske Hære forenede sig med de tyske Revolutionære, saa vilde Bøtten vende sig, Kapitalisterne skulde glemme at forsvare sig, og et halvthundrede Revolutionære vilde være nok her i Danmark til at danne „Proletariatets Diktatur". Slige Opiumsdrømme er gode nok, de har bare samme Fejl som andre Drømme, at de sløver os selv og udygtiggør os til den Kamp, som det virkelige Liv byder os.

•

Jeg er ikke bange for at sige det, paa Trods af at jeg ved, det vil saare en Del Kammerater indenfor de revolutionære Kredse, men det maa siges: Rusland tager for stor Plads, Stillingen for eller imod Rusland, som jo for de revolutionære Arbejdere i Danmark er et negativt Spørgsmaal, har i den sidste Tid lagt Beslag paa for mange af vore Kræfter, og man kan mærke, hvordan Bevidstheden om, at vi herhjemme har en Opgave, langsomt synker til Bunds i alt dette Røre. Hvis man med al denne Tale ønsker at fremme en Nyorientering til Fordel for et bestemt politisk Parti, naa godt, saa maa man fremføre dette ærligt og usminket, men det synes mig som om de, der kalder sig Bolsjeviker, i dette Tilfælde holder Verdensrevolutionen op som en Frase, som man ikke selv tror paa, men som man vil benytte for at gøre Plads for den radikale socialdemokratiske Opfattelse af Revolutionens Forløb og Endemaal.

•

Tror du paa Verdensrevolutionen? Har du tænkt igennem, hvordan den skal foregaa? Mener du, at det skal blive et politisk Fremstød, realiseret saaledes, at Troner falder, Regeringer kuldkastes, og Proletariatet selv tager den politiske Regeringsmagt og udnytter denne saaledes, at den giver Mulighed for at organisere en ny Produktionsorden? Har du i dette Tilfælde tænkt over, hvordan Forholdene i Dag skulde blive i Danmark? Har du tænkt over, at Flertallet af Arbejdere i Danmark politisk set er gode Socialdemokrater, og en politisk Omvæltning for Danmark vilde faa samme Betydning som i Tyskland, nemlig at „Social-Patrioterne" kom til Magten, at Borgbjerg og hans Fløj fik fat i Politi og Militærapparatet, og nok skulde vide at holde de Revolutionære i Skak. Eller tror den naive Venstre-Socialist, at man kunde *smugle* Ernst Christiansen eller Hellberg, ind i „Raadsregeringen"?

•

Nej, Kammerater, Verdensrevolutionens Bølge er endnu blot naaet til det kapitalistiske System her i Danmark, hvor den spreder og virker opløsende, men den har ikke faaet fat i Arbejderne i det Omfang, det er nødvendigt. Er det maaske vor Fejl, vi som kalder os Revolutionære, har vi ikke taget kraftigt nok fat i vor Agitation, har vi maaske ikke bragt nok positive Forslag frem, som kan ildne og samle? Om saa var, er det ikke for sent endnu!

Emil Manus.

Peter Krapotkin til Sverrig?

Ifølge „Brand" har de svenske Ungsocialister skrevet til Peter Krapotkin om at være Ungsocialisternes Gæst i Sverrig; endvidere til den russiske Regering for at faa dennes Tilladelse til at Krapotkin rejser ud af Landet, samt til den svenske Regering med Begæring om Krapotkins uhindrede Indrejse og Forbliven i Sverrig. Samtidig meddeles, at den svenske Regering ikke vil lægge Hindring i Vejen for hans Ophold i Sverrig.

Peter Krapotkin er nu 76 Aar. Et rigt, og for den socialistiske Bevægelse især, ualmindeligt rigt Arbejde har han nedlagt i Vest-Europa i de sidste 50 Aar, om hvilket enhver kan læse i hans til Dansk oversatte Bog „En Anarkists Erindringer".

De gamle Perseres Dyrtidslov havde kun én Paragraf.

„For hver Gang, en Fattig dør af Sult, skal en Rig hænges".

Dyrehavemalernes Udstilling.

I den frie Udstillings Lokaler [illegible] Maleriforretningen Dyrehavemal[illegible] aabnet et Udsalgssted. Det [illegible] nok den værste Opvisning [illegible] endnu har budt Willumsens [illegible] Bygning. Disse Horder af fuld[illegible] Talentløsheder skraaler og [illegible] med deres falske, modbydelig[illegible] lører ud fra Væggene. Pra[illegible] parvenuagtig er disse mishandl[illegible] Lærreder, indrammede i bre[illegible] gedigne, gode, ak, alt for go[illegible] Guldrammer. Alvorlig talt; er de[illegible] Udstilling ikke en entrepenant G[illegible] listefabrikants Forsøg paa a[illegible] udsolgt, ved at alliere sig me[illegible] Malerifabrikører? Men en S[illegible] er det, at disse Mennesker [illegible] færdigt har annekteret Dyre[illegible] De har selvbestaltet erhverve[illegible] Reproduktionsretten over vor s[illegible] keste Folkepark, som de misha[illegible] paa det grusomste. Se hvilke [illegible] nesker, Gyde Pedersen, P. Kli[illegible] Holm, M. Rasmussen, alle er [illegible] lige frygtelige. Ikke den mind[illegible] elementære Naturfølelse er de [illegible] Besiddelse af, og vel der for [illegible] mærkede Professoremner

Betegnende er det, at paa Fer[illegible] seringsdagen vandrede een af [illegible] Indbudte omkring med blaa B[illegible] det var aabenbart en kunstfors[illegible] Mand. Han vægrede sig paa [illegible] kraftigste, mod at tage dem at [illegible] et af Komitémedlemmerne hen[illegible] lede det til ham.

Foreningen til Hovedstadens F[illegible] skønnelse burde træde op mod d[illegible] Vandaler. Vi bør ikke finde os [illegible] at disse Næringsdrivende Aar [illegible] Aar ødelægger Dyrehavens K[illegible] Tænk hvis en kunstforstandig U[illegible] lænding i disse Dage uanet k[illegible] ind paa den frie Udstilling. H[illegible] vilde sikkert faa en saadan M[illegible] bydelighed for dansk Kunst [illegible] Natur, at han aldrig vilde forv[illegible] det. Hvorfor i Alverden kunde d[illegible] Mennesker ikke holde sig til Væ[illegible] huset derude ved Dyrehavsbak[illegible] naar de med Djævlens Vol[illegible] Magt vil udstille. Derude i um[illegible] delbar Nærhed af alt det andet G[illegible] Kæmpedamen og Professor L[illegible] passer de jo langt bedre. Men [illegible] maa der raabes Vagt i Gevær [illegible] disse Mennesker. Aar for Aar sl[illegible] der sig flere til denne Malertr[illegible] Det er jo en fin Forretning at s[illegible] kulere i Bourgeoisiets daarlige Sm[illegible] Meget symbolsk er Skovrider W[illegible] stergaard en stor Beundrer af D[illegible] rehavsmalerne.

En Maler er der dog derude, s[illegible] man kan holde ud at se paa, [illegible] er Jens Sørensen. Navnet har [illegible] jo hørt før. Det er jo ikke [illegible] sjældent. Men hvorfor trasker [illegible] dog i den daarlige Maler Wils F[illegible] spor? Det burde han holde [illegible] for god til, der er nok der s[illegible] der. Der hvor han er helt s[illegible] lyser hans smaa Arbejder af ægte Malerglæde og intens Farvefølelse. Ja, man mindes næsten salig Re[illegible] brandt. Men det betyder selvfølgelig ikke en Del, paa Baggrund af de[illegible] øvrige Udstilling.

Nu maa man blot haabe paa, a[illegible] Inspektøren paa den frie Udstilling faar Lokalerne godt udluftede inden Kunstnernes Efteraarsudstilling rykker ind.

X—

Den røde Krig
Ungsocialistisk Organ

Udgivet af
Ungsocialistisk Forbund, Danmark
Redigeret af en Komité.
Redaktionens Adresse:
Vesselsgade 7, St., København N.
Ekspeditionen:
Vesselsgade 7, St., København N.
For København er Ekspeditionen
aaben Onsdag, Fredag og Lørdag
Aften Kl. 7—9.

Det forbigangne og det kommende.

I S. A. C.s Mindeskrift skriver *Albert Jensen* under ovennævnte Overskrift en Artikel, af hvilken vi klipper følgende:

Vor Opgave er den sociale Revolution. Den kalder os, og den maa vi adlyde.

Socialdemokraterne har i den sidste Tid forsøgt at opfylde denne Opgave. Og hvad er det der er skabt? Politiske Revolutioner, men ikke sociale. Og hvorfor? Fordi Besiddelsen af den politiske Magt for dem har været det væsentlige. Nøglen til Problemet og Indkørselsporten til det tusindaari e Rige. De har begaaet et grusomt Misgreb og letsindigt spillet Hasard med det lidende Proletariats Livsinteresser. Regeringer og Troner er styrtede, men det eneste man har magtet er nye Regeringer, nye Troner under nye Former. Men selve den sociale Omvæltning? Der hvor den skulde være længst fremskeden ser vi som dens eneste Frugt en forfærdende Statscentralisation, en Militarisering af Arbejdet, Individets voksende Ufrihed og et Gækkebillede af Socialismen.

Vor Revolution er ikke en politisk Haandomvæltning, den er en gennemgribende *social Nydannelse*, den er ikke Dannelsen af nye politiske Regeringssystemer, men er Arbejdet for alle politiske Regeringssystemers Afskaffelse og Dannelsen af en ny socialistisk Produktionsorganisme, der evner at trænge det kapitalistiske Udbytningssystem væk og erstatte det.

Denne Revolution som tilsigter at umuliggøre al Klasseulighed, saavel mellem Fattige og Rige som mellem Regerede og Regerende, ligger paa en helt anden Plan end Partiernes politiske Revolutioner eller Vagtombytningen ved Magten. Vor Revolution er den sociale og ikke den politiske Revolution, og den kræver større Anstrængelser af Arbejderne end den politiske Revolution. Den politiske Omvælter siger til Arbejderne, at det eneste de har at gøre, er at vælte den gamle Regering og stille op en ny Regering af Mænd der kalder sig Socialister, saa vil denne Regering handle og tænke for Arbejderne, tage Beslutninger for dem og udfærdige Forskrifter for det socialistiske Livs Former. Vor Revolution, den sociale Revolution, stiller Krav til hver enkelt Arbejder. Det er ikke nye Herrer Arbejderne skal vælge. De skal afskaffe Herredømmet. De skal selv overtage Produktionen, selv organisere Arbejdet og selv fordele de skabte Rigdomme. For første Gang i Historien kræves der mere af Proletaren e. d det at være viljeløs, der kræves Vilje til Samfundssolidaritet og Selvhævdelse og Selvansvarlighed.

Enhver Arbejder maa være paa Post i denne Omvæltningsproces, som kan strække sig over Aar, ja kanske Aartier Derom ved man intet. Men uden Forberedelse kan man ikke tilvejebringe andet end en Omplacering af de politiske Kulisser. Uden Arbejdernes bevidste Optræden, uden at Arbejderne ved hvad de stræber for, kan ikke en gennemgribende Forandring af Samfundets Struktur gennemføres.

Spørgsmaalet er i første Instans et økonomisk, men ogsaa et politisk og et moralsk Problem. Det er moralsk, fordi det kalder paa Individets Solidaritetspligt, og fejer væk Egennytten paa andres Bekostning. Det er politisk fordi det kræver en ny politisk Organisation fri fra undertrykkende Regeringer. Men det er frem for alt økonomisk, fordi det kræver Arbejdernes Kraft og Evne til at beherske Produktionskræfterne og til at kunne organisere dem rationelt til bedste for alle Samfundsmedlemmer.

Albert Jensen.

Ofret.

En Embedsmand, jeg engang kom til at tale med om Menneskenes forskellige Kaar, vilde retfærdiggøre sin forholdsvis store Løn, med alt det han havde »ofret« for at blive i Stand til at opnaa sit Embede. Han paaberaabte sig især to store Ofre.

Det ene var den lange Række af Aar han havde anvendt til at dygtiggøre sig, Skolegangen med Hjemmelektierne, til det 18 Aar, Studieaarene ved Universitetet, Laboratoriearbejderne. — Der dukkede da op i min Erindring en gemytlig, men bleg og mager lille Fyr, jeg engang kendte. Og jeg maatte indrømme at han ofrede ikke meget paa sin »Uddannelse«, og der var saamænd heller ikke andre der gjorde det, knap nok tilstrækkelig Føde til at holde Liv i den spinkle Krop Da han var 8 Aar, maatte han om Aftenen til ud paa Natten rejse Kegler i en Beværtningshave, og i hele sin Barndom havde han slidt sin Fritid op som Bydreng for forskellige Handlende. Ja end ikke Lektielæsning havde han »ofret« paa sin Udvikling. Sine smaa Hvilestunder spildte han paa noget saa unyttigt som en Mundharmonika, som han for Resten spillede saa rørende paa, at man kunne faa Taarer i Øjnene. Nu skulde han konfirmeres og saa til Søs — som Kokkedreng. Det var et Æventyr og lidt Nytte kom han vel til at gøre i sit fattige Liv, som han allerede havde gjort det i mange Aar. Var Lønnen lille, maatte han se at trøste sig med, at han ikke havde »ofret« noget paa sin Uddannelse, og at hans Far heller ikke havde gjort det.

Det var nemlig det andet Offer, Embedsmanden paaraabte sig til Retfærdiggørelse af, at han skulde nyde en højere Løn og bedre Kaar hele Livet; at hans Far havde ofret saa mange Penge paa ham. Ja saa skulde jo snarere Faderen belønnes, helst med rigelige Renter af Summen, hvis det ikke til syvende og sidst igen var helt andre ukendte og smaa, som bar ogsaa dette Offer. Lille Engelhardt var der ikke ofret Penge paa; han kunde ikke forlange »Renter« af sin fattige Barndom. Og i Stedet for at forbruge af Samfundets Værdier, materielle og kulturelle, saa havde han maattet yde værdiløst og værdifrembringende Arbejde til dette Samfund. Ja det er i Sandhed retfærdigt, at han bliver straffet for sin Forsømmelighed — med ringe Kaar Resten af sit Liv.

Carlé.

Generalprøven paa Den Socialistiske Stat.

Af I. I. Ipsen.

De socialdemokratiske Arbejdere tror blindt paa den socialistiske Stat. De er samtidig saa uvidende om den, at de ikke aner, at det er noget som deres politiserende Førere har bundet dem paa Ærmet, og at *Karl Marx* ikke nævner den socialistiske Stat med et eneste Ord i sine mange Skrifter om Socialismen.

Socialisme og Stat er nemlig to Ord, der skriger mod hinanden. Karl Marx kaldte Staten for de Besiddendes Ret til at udbytte de Besiddelsesløse; og Socialismen var for ham Statens Tilintetgørelse. Den socialistiske Stat er en Vanskabning, en Kalv med to Hoveder, der forevises, naar Tosser kommer til Marked, og Kræmmeren tjener Penge. *Louis Pio* skrev: „Staten er et vanvittigt Sammensurium af forældede Ideer". Han var Socialist. *Borgbjerg* skriver: „Statens Indgriben er ensbetydende med Orden og fornuftig Plan". Han er Socialdemokrat.

Nu er den socialistiske Stat bleven prøvet i Rusland. For det skal vore politiske Spekulanter ikke have Lov til at løbe fra, at det er deres Stat, *Lenin* har eksperimenteret med. Den russiske Revolution har, ligefra Kerenski startede den, været Flertalssocialisternes Værk, saa sandt som Bolsjevik betyder Flertalstilhænger. Men saa meget Russisk har de danske Farimagsgade-Arbejdere naturligvis ikke lært. De har heller ikke begrebet, at naar *Borgbjerg* holdt Tale fra Kejserlogen i Petrograd, naar *Stauning* sendte et Lykønskningstelegram til Moskwa, og naar *Lenin* til Tak lod en af sine betroede tyske Agenter rejse til Kjøbenhavn med Masser af Kul og Rubler, som nu er omsat i gode danske Millionærer, saa var det fordi Bolsjevikerne gik Socialdemokraternes Veje Da det endte galt med den socialistiske Stat i Rusland, slog Social-Demokraten et baglæns Kraftspring og fornægtede Lenin, som Peter fornægtede Jesus, kun med den Forskel, at den ikke angrede som Peter eller gik ud og hængte sig i Blodageren som Judas.

En af de sidste Meddelelser fra Rusland gaar ud paa, at Sovjetregeringen har mobiliseret Aargangene 1886—88, altsaa alle 32—34-aarige Mænd Det er nøjagtigt den samme Statssocialisme de socialdemokratiske Rigsdagsmænd har praktiseret hos os ved under Krigen at bevillige over 500 Millioner Kroner til Militærvæsen. De har ikke en Gang turdet tage Militærnægterne i Forsvar, hvad der for Resten passer godt med, at de har militariseret hele Arbejderorganisationen. Sovjetregeringen har blot udviklet dette til den højeste Fuldkommenhed.

Lenins Diktatur er slaaet ind paa Funktionærvæsenet, som ogsaa hører til Aanden i Statssocialismen. Ingen Steder i Rusland har man haft Tillid til, at Menneskene kunde styre sig selv; de er sat under Bevogtning som en Flok Kvæg. Med andre Ord, det borgerlige Liv er ogsaa blevet militariseret. I den nye russiske Grundlov hedder det ganske desperat: „Det øverste økonomiske Raad regulerer al Produktion og Omsætning". Som om disse 69 højtstaaende Embedsmænd kunde sidde i Moskwa og regulere Produktion og Omsætning, netop den Opgave Zaren og hans Kreaturer gik i Stykker paa. Under det øverste Raad er der indrettet et halvthundrede Centraler, hver med en Bestyrelse paa 10 til 15 Medlemmer. Under Centralraadene fungerer en Mængde Værksteds-, Fabriks- og Driftsraad, saadan at der bliver en Hærskare af Over- og Underordnede ud af det, Arbejderne er militariseret værre end under det kapitalistiske System.

Saa lidt revolutionær har Ordningen været, at der udbetales Arbejderne Løn! Man beholder den Løntvang, som er Princípet i den nuværende Stat. Og der betales for Varer, hvilket vil sige, at man ogsaa har beholdt Pris-Udbytningen. Dette har Konsortiet i Moskwa forsøgt at dække over ved at skrive i sin Grundlov — for Love, de Herskendes Magt over de Beherskede, beholder man ligeledes —: „Priserne paa de forskellige Produkter reguleres af vedkommende Kommissariat i Forstaaelse med den faglige Landsorganisation". Denne Sætning er saa plump, som om den var stukket ud til vore egne Arbejdere; Priser kan nemlig ikke reguleres af en Regering, det kan enhver statsvidenskabelig Student belære dem om. Vi bliver vel nødt til at gentage at Priser reguleres af Tilbud og Efterspørgsel paa Kapital, Arbejde og Varer, af Konkurrencen, af det internationale Marked, af Toldsatserne, af Levefoden, af Høstens Udfald og en hel Del andre Ting — men aldrig, i Evighed aldrig af Arbejderne, Arbejdsgiverne eller deres Regeringer. Derfor gaar den nuværende saakaldte Prisregulering ogsaa med Lodder og Perpendikker.

Endelig har den socialistiske Stat i Rusland indført en Arbejdskontrol,

som viser, at man mangler Tillid ikke blot til Arbejderne, men til selve Arbejdet, dette Arbejde, om hvilket der er bleven sagt, bl. a. af *Henri George*, at det er ingen Svækling, der behøver at stives af med Lov, Krykker og Funktionærer i det uendelige. Befri Arbejdet for Løntvang og Prisudbytning, og det skal nok vise sig, at det kan staa paa sine egne Ben og bære hele Samfundet paa sin stærke Ryg. I Rusland har man lagt Arbejdet i Lænker, hvis ene Ende Førerne sidder og holder fast i inde i Moskwa, og hvis anden Ende løber ud i et Utal af Bestyrelser, Komiteer, Ældsteraad, Kontrolraad, Formænd, Næstformænd, Kasserere, Fanebærere og Fanden og hans Pumpestok, hvortil vi særlig regner Soldateiraadene For Soldaten, denne Karirkatur af et Menneske, er blevet Hovedpersonen i den socialistisks Stat, hvis Premiere altsaa fandt Sted i Rusland. Og det passer jo godt med de danske Arbejderføreres Kejsersocialisme, som de til Overflødighed dokumenterede ved at rejse rundt i det sønderskudte Belgien, som den tyske Generalstabs Gæster, den Gang det ledende Revolutionsfaar skrev hjem til Social-Demokraten, at Arbejderne havde vist sig at være „de bedste Soldater". Hvad Faarehovedet destoværre havde Ret i.

Det er ligefrem forbløffende at læse de dundrende Usandheder, som de danske Arbejdere faar bundet paa Ærmet, efter at Flertallet af dem har faaet politisk Drejesyge. Der staar i deres Blad, at den russiske Revolution er kommunistisk og anarkistisk — netop lige det modsatte af, hvad den er. Socialen nærer en fuldkommen — og fuldkommen berettiget — Tillid til, at dens Læsere ikke kan tænke; der stod eksempelvis i en ledende eller rettere vildledende Artikel, for 17. Oktober, at Bolsjevikerne flere Steder havde „dannet Regering sammen med andre Partier". Jamen er det da kommunistisk og anarkistisk? Er det ikke tværtimod det, som Socialdemokraterne har gjort? Jo, det ved Bladet meget godt; eller som Redaktøren en Gang sagde, da han blev gjort opmærksom paa, at han skrev noget forkert i Socialen: „Ja vel er det forkert, men saadan skal det skrives for Arbejderne". Der stod endvidere i den omtal e Artikel: „Man undertrykker i Moskwa alle Meddelelser, der generer Bolsjevikerne". Javel, men har Social-Demokraten ikke i mange Aar gjort det samme i København? Jeg kan huske, som om det var i Gaar, at jeg fra Udlandet sendte Bladet Meddelelse om en ny Bevægelse indenfor Arbejdernes Verden, nemlig Sabotagen; Redaktionen lod Artiklen gaa i Papirkurven og fortav Sabotagen for sine Læsere i 10 Aar. Da det ikke kunde skjules længer for dem, at der var noget, der hed Sabotage, kom der endelig nogle forsigtige Oplysninger i „vores eget Blad" om det nye Kampmiddel Der stod forleden — stadig i samme Artikel — at *Enver Pascha*, som er General under Bolsjevikerne, var en Slagter". Javist, men hvorfor roste Socialen da i sin Tid *Hindenburg*, hvorfor modtog Førerne hans erobrede belgiske Biler og lavede Gesjæft paa dem, var han maaske ikke ogsaa Menneskeslagter? Absolut, men Bladets Læsere kan som sagt ikke tænke.

Saadan er der et Læs af Beviser for, at den russiske Revolution er socialdemokratisk. Blot dette ene endnu, at de Kammerater, som Hr. *Stauning* lykønskede pr. Telegram, har gjort den bedste og største Del af Jorden til Statsdomæner. Det blotte Ord Stat er utænkeligt i en Kommunists eller Anarkists Mund. Men i en Socialdemokrats passer det; han er, som skrevet staar, Arbejder under Kapitalen og Vælger under Staten. Aldeles som de er det i Rusland, nu da de endelig har faaet den socialistiske Stat forevist — rigtignok mod en noget dyrt betalt Entre.

Anarkismen og Revolutionen.

(Fortsat fra 3. Side.)

arbejder for det. Et herligt simpelt Middel. Kun er denne Logik noget lignende en Skakspillers, som udtænker en fin Plan om, hvorledes han vil gøre den fjendtlige Konge mat og derover glemmer, at Modparten ogsaa spiller med. Men Kapitalisten spiller grundig med.

Hvorledes ligger Forholdene da? Vi vil indføre et klasseløst Samfund. Dette Samfunds Forvaltningsorgan — det er man da vel enige om — bliver Raad, valgt af Arbejdernes Midte. Vi begynder en Revolution med, at vi opretter Raad. Ja, er Kapitalisterne ikke allerede saa afskaffet. Eller skal vi maaske ogsaa danne Rentier og Aktionær Raad. Nej, de vil blive sat ud af Funktion lige indtil Indtægt uden Arbejde er afskaffet. Naar først det er Tilfældet, er Revolutionen sluttet og har givet Plads for en ordnet Tilstand. Men Afskaffelse af en Klasse er Diktatur af en anden Klasse, i dette Tilfælde af Proletariatet. Hvorfor da al den Ophidselse over Ordet. Endnu mærkeligere end Afskyen for Proletariatets Diktatur er det Skraal mod Magtanvendelse, der ogsaa først er blevet gængs blandt Anarkisterne nu siden Revolutionens Udbrud. Jeg husker ganske godt, at man tidligere har været ganske stolt af at regne sig f. Eks. Reinsdorff som anarkistisk Kamerat. Hidindtil har jeg heller ikke hverken hos Krapotkin eller Proudhon og naturligvis endnu mindre hos Bakunin fundet noget Holdepunkt for, at de har forestillet sig Revolutionen uden Anvendelse af Magtmidler. Jeg er ikke det mindste mordlysten, og jeg har ingen smukkere Drøm end at se den kapitalistiske Udbytning afskaffet ved lutter fredelige Midler. Men jeg tror det meget usandsynligt, at det kapitalistiske Sikkerhedspoliti paa sin Side ikke vil træde i Funktion, naar Arbejderne skrider til at tage Produktionsmidlerne i Besiddelse Vore Erfaringer berettiger os da heller ikke til denne skønne Illusion. Og var de italienske Kammerater maaske Forrædere af Anarkismens Sag, da de først satte de Bedrifter, de besatte, i Belejringstilstand med Pigtraad og bevæbnede sig.

Mange Anarkister befinder sig mærkværdig godt i Rollen som Moralprædikanter overfor Russerne, der for at afværge Verdensimperalismens Hære har maattet oprette en rød Arme, og med den føre Krig efter alle strategiske Regler. Men da Frankrig i 1792 organiserede sit krigerske Forsvar for Revolutionen mod de allierede Monarker, var det ganske i sin Orden. For Rusland gælder der aabenbart en anden Moral Naar Koltschacks, Denikins, Judenitschs, Wrangels, Englands, Frankrigs og Polens Hære vil sønderknuse deres Revolution, saa maa de la:e det ske, for det er forbudt at føre Krig.

Det maa siges en Gang for alle: Mange Anarkister bilder sig ind, de er Antimilitarister og er i Virkeligheden ikke andet end vaskeægte borgerlig Pacifister (hvad der i Sandhed gør deres gode Hjerter Ære, men skiller dem ud fra Rækken af Deltagerne i Klassekampen). Jeg er en ligesaa god Antimilitarist som en hvilken som helst anden Anarkist. Men jeg forstaar ved Antimilitarismen Bekæmpelse af det kapitalistiske Samfunds stærkeste Rygstød, dets Armeer, og det med Midler, der bekæmper det inde fra, deriblandt Propaganda for Militærnægtelse o. s. v. Men at det skal kaldes at handle antimilitaristisk, af Princip ikke at yde nogen Modstand mod Bourgeoisiets Hære, kan jeg ikke faa i mit Hovede. Vægringen mod at føre Krig for Revolutionens Skyld har intet at gøre med Antimilitarisme og betyder pacifistisk Sentimentalitet om ikke Prisgivelse af Revolutionen.

At være revolutionær er at tilstræbe Friheden ved Hjælp af Revolutionen. Raadsdiktatur og væbnet Kamp er de Midler, der er givet for den kommunistiske Revolution. Den, der forkaster dem, fordi det revolutionære Maal er Frihed for enhver Personlighed og vaabenløst Broderskab blandt Menneskene, udelukker sig selv fra Kampen og overlader det til andre at skaffe den Tingenes Tilstand, han vil profitere af. Men en Anarkist maa sætte sin Lid til sig selv.

Alt dette maa saa meget mere siges nu, som Moskva Beslutningerne har sat det revolutionære Internationales Handlinger tilbage i Niveau med den socialdemokratiske Kompromistaktik. I samme Stilling som de kommunistiske Anarkister befinder de kommunistiske Kampgrupper sig, der ligesom vi ikke vil lade Revolutionen vende i Opportunisme, i Tyskland først og fremmest det kommunistiske Arbejderparti. Jeg tager ikke Ordet for nogen Sammensmeltning. Men en Sammenslutning af alle Kommunister, som uden Pavedømme og uden Parlamentsskvalder naar sit Maal i Tiltro til de kommunistiske Masses Beredvillighed til at handle, var alvorligt at overveje. De Kommunister, som har samlet sig om Otto Rühle, har erklæret, at Partierne har overlevet sig selv, og at sande Kampsammenslutninger maa være føderalistisk forbundne. Intet staar i Vejen for en Sammenslutning med dem. De particentralistiske Kommunister har helliget sig Bolsjevismens „Taktik" i Stedet for dens Ideal. De af deres Internationale udstødte, de Kommunister, som vil gaa nye Veje, Syndikalisterne og Anarkisterne, som vil ... staa de russiske Revolutionære med revolutionær Daad i Stedet for med bremsende Paroler, disse Folk er det, som igen skal hævde Idealet og tilraabe Folkene: Ikke der, hvor de andre foretager Afstemninger, men der, hvor vi kæmper, er den 3. Internationale!

Falsk Reklame.

—

Skønt der i den sociale Bevægelses Historie er hængt ikke saa faa misvisende Skilte ud, ser man Gang paa Gang Folk — ogsaa intelligente Folk — bedømme Fraktioner, Retninger, Aktioner o.s.v. efter det de udgiver sig for og ikke efter det de virkelig er. Kalder jeg mig Medlem Socialdemokrater for virkelig Socialist („demokratisk Socialist"), saa kan jeg godt være Kulbaron, Kartoffeleksportør, Automobil-..., Kejserl. tysk Spion o. s. v. — og alligevel tages for gode Varer. Kalder jeg mig Kommunist og ba... og sværger paa de 21 Betingelser paa 3. Internationales Retningslinier paa „Borgerkrig", Proletardiktatur o.s v., saa kan jeg godt være Parlamentsmedlem, Levebrødspolitiker, Frasehelt og et i Sind og S... borgerligt Individ — og alligevel blive Medlem af 3. Internationale, skønt jeg vil indrømme at det er vanskeligere end at være Storborger indenfor Socialdemokratiet. Selv de energiske Førstekræfter indenfor den 3. Internationale, de russiske Kommunister, lader sig lede af den ... Reklame; naar de saaledes betegner I. W. W. som et Fremskridt i Forhold til Socialdemokratiet, men ... Tilbageskridt i Forhold til det kommunistiske Parti, (og man ved kommunistisk Parti tænker paa det danske venstresocialistiske Parti, saa er det vel nærmest hen i Vejret. Moskvas Syn paa Syndikalismen i Almindelighed er meget mærkeligt hvis det ikke er fremsat med taktiske Formaal for Øje, eller — hvis det ikke er rettet mod Folk og Retninger indenfor Syndikalismen som i Virkeligheden gaar under falsk Flag.

Thi ogsaa indenfor Syndikalismen finder vi Folk, der dækker over deres reaktionære, borgerlige Tankegang med revolutionær syndikalistisk Fernis. De Bedrifter som f. Eks. C. G. T. har strammet sig op til i den senere Tid (og som ... tallet samt Ledelsen med Jouhaux i Spidsen), synes mig desværre ... tyde paa kamufleret Socialdemokratisme. Borgerbladene er ble... saa glade for C. G. T., — først og fremmest — for denne Organisations ny, nationalistiske Grundlag; ... gør det naturligvis lettere for ... usminkede Reaktion at blive s... dende saa fast som den gør i Frankrig. Men fra et alment kommunistisk Standpunkt set turde dette være temmelig farligt. Dernæst ansaa Borgerbladene C. G. T.s Stilling til den store mislykkede Jernbanestrejke i Foraaret for at være korrekt o. s. og Jouhaux forsvarede paa et L... møde for C. G. T. forleden, ... G. T. ikke havde ydet Jernbanefolkene nogen Hjælp, fordi ...

ikke først havde spurgt C. G. T., om de maatte strejke. Han indrømmede kort sagt, at han (og Ledelsen) med Forsæt havde svigtet disse Kammerater, og „af taktiske Grunde“ lod dem blive knust af Reaktionen, og han viser sit sande Ansigt — et Ansigt som ligner Lyngsies, I. A. Hansens & Co.'s do. i en uhyggelig Grad; ogsaa disse Herrer fordømmer „ulovlige“ Strejker og Strejker som ikke har faaet allerhøjeste Billigelse (Bagerstrejken, Havnestrejken osv.) Kald dette Taktik. I det daglige Liv kalder man det at svigte en Kammerat for en Kæltringestreg, — selv om han er kommet i Vanskeligheder mod ens eget „vise“ Raad.

C. G. T. er med andre Ord, reelt set, ikke andet end den franske Udgave af de danske samvirkende Fagforeninger. Kun er der den Forsk l, at der indenfor C. G. T. er et ret stort, virkeligt revolutionært Mindretal. Man forstaar, at Jouhaux m. fl. er saa begejstrede for den faglige Internationale i Amsterdam. Bolsjevikerne har Ret; Amsterdam er g u l, reaktionær; thi hvorledes skulde en Internationale, bestaaende af Fagforeninger, der sætter Folk som I. A. Hansen, Lyngsie, Legien osv. i Spidsen, — hvorledes skulde den kunne være revolutionær eller syndikalistisk. Syndikalisters Forsvar for Amsterdam turde være et stort Misgreb.

C. G. T. er blevet Tilhænger af Reformer. Jeg troede ganske vist, at det var en af den syndikalistiske Tankegangs Grundtræk, at Reformer paa det bestaaende Grundlag var Humbug, og nu ser jeg C. G. T. ikke alene forsvare Washington-Konferencen (hvor Alverdens reaktionæreste Socialdemokrater mødtes med Regeringens officielle Repræsentanter og en Masse Embedsmænd for at drøfte sociale Reformer) men ogsaa *deltage* i den. C. G. T.'s Repræsentanter til Forhandling om Reformer med Folk som Gompers — det er et underligt Billede af revolutionær Syndikalisme. Mon ikke det gælder her „at Krage søger Mage“.

Jeg ved ikke om C. G. T. (jeg taler her om Organisationens officielle Stilling, altsaa Flertallets) er Tilhænger af Folkenes Forbund, men det skulde ikke undre. Jeg kender ikke Jouhaux' Person; men jed ved, at hans Udvikling minder betænkeligt om fhv. Ministerpræsident Briands. Jeg vil her henvise til I. W. W.'s Organer; der lægger man ikke Fingrene imellem, naar Talen er om C. G. T.

En anden Organisation, som vist ogsaa har et falsk Skilt ude, er de venstre-socialrevolutionære i Rusland. Officielt kalder de sig Bakunins Arvtagere, internationale revolutionære Socialister, det er muligt de virkelig er anarkistiske Kommunister; men efter deres Opraab at dømme er det et Smaabonde-Parti, som kræver Bøndernes Privatejendom respekteret. „Den røde Krig“ indeholdt for nogen Tid siden et Opraab fra dem, hvor de beklager sig over den Behandling, Bolsjevikerne udsætter dem for. At Bolsjevikerne i disse Tilfælde har begaaet ganske meningsløse Overgreb synes at være utvivlsomt; men det er vist ikke klogt af et revolutionært Organ saa rask og uden Kommentarer at sluge et Dokument, som dansk „Social-Demokraten“ kort Tid efter med Fornøjelse aftrykker — for ligesom mange revolutionære Fraktioner at falde Bolsjevikerne i Ryggen.

Jeg har forsøgt at henlede Opmærksomheden paa forskellige falske Betegnelser, det er min Mening, at en Mand kan være fuldtud revolution og Kommunist og være med hvor og naar det gælder, selvom han mener at baade Marxismen og Internationales Teser er fulde af uholdbare Doktriner (omend genialt opbyggede, tankevækkende Doktriner) Det forekommer mig at være den rene Farisæisme, naar Moskva og I. W. W. giver sig til at beskylde hinanden for at være helt eller halvt kontrarevolutionære. „Hvo der ikke er med os, er imod os“ er en meget farlig Grudsætning at hævde, selv overfor Folk der har det samme Maal og de samme Interesser; navnlig naar det man skal være „med“ er altfor udspecificeret og detailleret.

N. Fella.

Du skal -

Af

Bertram Eggers.

Du skal leve dit Liv i den friskeste Luft,
du skal aande de spraglede Smaablomsters Duft,
som den frieste Fugl op i Æteren blaa
skal en Jubelkaskade af Triller du slaa.

Og mod Trældom og Tvang skal du knytte din Haand,
du skal hærde dit Legem — berige din Aand,
du skal mønte din Tanke i fængende Ord,
du skal blande din Stemme i Frihedens Kor.

Du skal rejse dit Hoved og ranke din Ryg,
du skal stirre mod Fremtiden frejdig og tryg,
du har Venner, hvis Hjerte din Klage har rørt,
har du Styrke og Mod, vil dit Krav blive hørt.

Du skal bøje din Arm til et knusende Slag,
saa det gamle kan falde med tordnende Brag.
du skal trampe din Fod i Aprildagens Smuds,
du skal møde din Sommer i stiveste Puds.

Du skal leve dit Liv i den friskeste Luft,
du skal aande de spraglede Smaablomsters Duft,
som den frieste Fugl op i Æteren blaa
skal en Jubelkaskade af Triller du slaa.

Er du Modstander af Militarismen, kan du agitere for din Mening ved at sprede „DEN RØDE KRIG“.

Husk, at det ikke er nok, at du selv køber „DEN RØDE KRIG“, du maa ogsaa faa andre til at købe den.

Gnister.

Ungsocialistisk Forbunds Nørrebro Afdeling samler Ungsocialisterne i København til Fest, Søndag den 7. November, Kl. $7^1/_2$, i Læsestuen, Vesselsgade 7. Anledningen er Læsestuens 5-aarige Bestaaen, og Bestyrelsen venter Besøg af alle de gamle Ungsocialister, som har været med til at oprette eller opretholde Læsestuen

Vesterbro-Afdelingen afholder sin tradionelle Efteraarsfest i Ny Ravnsborg, Lørdag den 13. Novbr., Kl. 7 prc.

Afdelingen i Aarhus har planlagt en interessant Foredragsrække for November Maaned. Vi anbefaler alle Aarhus-Arbejdere at give Agt paa disse Møder og henviser iøvrigt til Annoncen i dette Nr. af „Den røde Krig“.

I sidste Nr. af „Der Syndikalist“ gengives et Opraab til alle syndikalistiske Organisationer i Verden, hvori gives Udtryk for Ønsker fra de syndikalistiske Organisationer i Holland, Skandinavien, Italien og Spanien om Sammenkaldelsen af en Kongres for Genrejsning af den syndikalistiske Internationale, som paabegyndtes i London 1913. I Midten af November bliver en Konferenceindkaldt i Berlin, hvor Spørgsmaalet behandles, og nødvendige Forarbejder til Kongressen skal gøres.

Himmelfarten.

Ude paa det fede Land, i Gufferup Sogn, bølger Markerne med det tunge, bugnende Korn, saa det ordentlig skærer i Øjnene. Og oppe paa Bakkekammen staar Manden for det hele, den rundbugede Lars Trindsen, med sin Knortekæp og patter misfornøjet paa sin sølvbeslagne Merskumspibe. Lars er saa tyk, at han ikke kan se sine egne Fødder, men det gør ikke noget, for dem interesserer han sig ikke for. Han tænker kun paa at samle Guld og kan aldrig faa nok. I sin Vrede tramper han hen mod sin Gaards ene Længe, hvor den fattige Husmand Per staar ved sin fyldte Trillebør og tørrer den sveddryppende Pande.

— Ska jæ kaske betale dig for at staa her a drive? siger Lars og giver ham et dygtigt Slag over Nakken med sin Kæp.

— Au, Au! skriger Per, jeg er baade sulten aa tostig og saa ka' jeg ikke døje den Varme.

— Hva', sætter dit Bæst sig op mod Vorherre og knurrer mod den Korn til at vokse? svarer Lars og hæver igen Kæppen.

— Gud fri mig vel for at sætte mig op mod Vorherre, kommer det forskrækket fra Per, men han forbyder mig vel ikke at puste lidt, og hvad gavner Kornet mig, det er jo ikke mit?

— Hva, faar du ikke dit daglige Brød hos mig? hvæser Lars.

Knapt nok, svarer Per, og saa maa jæ nøjes med Lugten af din Lammesteg!

— Hold du hellere din beskidte Mund og Tak Vorherre, som gi't dig den Mad du fortjener! skriger Lars og stolprer vredt over mod Stalden.

Per tager sig eftertænksomt til Panden, men kan ikke faa ind i sit Hoved, hvorfor Vorherre giver nam saa lidt at spise, naar Lars Trindsen har saa meget, at han altid kan fylde Svinetruget med Resterne.

Lars er nu naaet hen til Hestestalden, hvis Dør han vredt river op, hvorefter Lotte, som staar i sin Baas og gnaver filosofisk paa Krybbens Kant, faar et susende Slag saa Bagdelen ryger i Vejret.

— Naada Kule! Ka' hun ia' Krybben være!

Lotte ser paa ham med et Blik, som siger:

— Er du ved din fulde fem? Krybben er da min. Det var bedre, du gav mig noget at æde!

— Hva' for noget? Der er ikke noget, som tilhører dig, ikke engang dit Liv! Vorherre har gi'et maj Magt te aa regere over dig.

— Hvem er Vorherre? spørger Lottes Øjne.

— Ih, véd du ikke engang det? Du æ' da osse mere dum end en Ko!

Endnu mere fnysende af Vrede gaar Lars derefter ind til sin bedste Ko, den blakkede, som han giver et ordentlig Rap med Kæppen. Koen giver et Brøl fra sig, som siger:

— Hvorfor slaar du mig? jeg har jo ikke gjort noget!

— De æ osse lie meget. Du æ min Ko, og jeg gør med mine Køer hva' jæ ve!

— Jeg bruger ogsaa mine Horn som jeg vil, tænker Koen.

— Aa hvis du æ obstanasig, saa æder jeg dig! tilføjer Lars, den Magt har Vorherre gi'et mæj.

Med et Ryk drejer Koen Hovedet om, og de mest forbavsede Koøjne spørger: Hvem er Vorherre?

— Du æ da osse saa dum som en Torsk! vrisser Lars og gaar sin Vej.

Men stadig væk piner det Lars, at han ikke kan bevise, hvad der er Vorherres Vilje, og selv nærer han ogsaa til Tider en lønlig Tvivl, indtil en skønne Dag en stor Idé staar ned i ham: Han vil selv rejse op til Vorherre og spørge sig for, saa behøver hverken Dyr eller Mennesker at tvivle længere. Da han har Penge nok, saa lader han sig bygge det største og stærkeste styrbare Luftskib, som nogen har set. Og da Lars gærne vil naa sit Maal saa hurtig som muligt, udstyrer han Skibet med en Maskine af ny Konstruktion, som kan tilbagelægge flere Hundrede Kilometer i Sekundet, altsaa mange Gange hurtigere end vort Solsystems Fart, som kun er tyve Kilometer i Sekundet. Da baade Per, Lotte og den blakkede inviteres med paa Turen, bringes en Masse Proviant ombord, til flere Aars Forbrug.

Johs. Mortensen.

(Forts.)

Ungsocialistisk Forbund.
Nørrebro Afdeling
afholder
festlig Sammenkomst
i Anledning af Læsestuens 5-aarig Bestaaen
Søndag d. 7. Novbr. Kl. 7½ Aft.
i Læsestuen, Vesselsgade 7,
med Taler, Deklamation, Sang, Kaffeservering m. m.
Entré 25 Øre.
Medlemmer kan medtage Bekendte!

Foredragsrækken
fortsættes i November Maaned hver Torsdag Aften Kl. 8. Lokal: Vesselsgade 7. Nærmere gennem Annonce i Solidaritet. Til disse Møder indbydes alle Interesserede.

Bestyrelsen.

U. S. F. Aarhus Afdeling.
PROGRAM for November Maaned:

Torsdag den 4.
Aksel Mikkelsen: Anarkisten Proudhon.
Torsdag den 11.
Harald Bødtkjær: Anarkisme.
Torsdag den 18.
A. Larsen: Socialisme.
Torsdag den 25.
Kruse: Den moderne Skole.

Enhver har Adgang til Møderne, som holdes i Hotel „Pønix“, Vestergade. Efter Foredragene fri Diskussion.

Styrelsen.

„U. S. F.“
Ungsocialistisk Forbunds Vesterbro Afd.
afholder
stor Aftenunderholdning og Bal
Lørdag den 13. November 1920 Kl. 7 pr.
i Festsalen, **„Ny Ravnsborg“, Vester Fælledvej.**

PROGRAM

1. Musik.
2. Koncertsanger Hr. *Langemark* Repertoir af H. Drachmann og Jeppe Aakjær.
3. Musik.
4. Skuespiller Hr. *Johs. Mortensen.*
5. Mandolin Kvartetten „*Andante*“.
   a. Menuet i Es. dur Symfoni af Mozart.
   b. Ungarnsk Dans af Johannes Brahms.
6. Musik.
7. **Fattig Per's Historie,** fortattet og reciteret af Hr. *Thore Nielsen*
   Tableau I. Gammel Tid. **Tableau II. Ny Tid.**
8. Mandolin Kvartetten „*Andante*“.
   a. Smeden i Skoven, Karakterstykke af *H. Eilenberg.*
   b. El. Julio di Xeros. Spansk Dans.

Musiken under Ledelse af Hr.

Gættekonkurrence og Tombola samt andre Fornøjelser.

— **Derefter stort Bal.** —
Baltegn løses i Salen.

Billetter à 75 Øre faas hos Medlemmerne samt hos Th. Nielsen, Ny Carlsbergvej 86, 2 og Læsestuen, Vesselsgade 7.

Enhver Ven af „U. S. F.“ bedes huske og støtte vor Fest.

En Pjece for alle Arbejdere
er
I. I. Ipsens:
Valgdags-Svindelen.
Valgret under Staten.
Arbejde under Kapitalen.

Det er en Situationspjece som maa spredes overalt hvor Arbejdere færdes!
Pris 30 Øre.
Forhandlere erholder 20% Rabat.
Ungsoc. Forbunds Forlag, Vesselsg. 7, St. Kbhvn.

Enhver som vil følge den revolutionære Presse i Skandinavien bør besøge
Ungsocialistisk Forenings Læsestue
Vesselsgade 7 St.
Aaben hver Aften fra Kl. 7–11

Ansvarlig overfor Presseloven:
Carl Willumsen.

Nationaltrykkeriet, København.